

det godt. Om sin Kæreste talte hun bestandig sjeldnere; dog gjorde hun heller ingen Indsigelser, naar Forældrene talte til hende om det forestaaenede Bryllup. Men samtidig snakkede hun om, at hun tænkte paa igen at gøre sin Veninde i Breslau et Besøg, — der var Ingen, der rigtig kunde blive klog paa hende eller paa hendes Planer.

Der var i hvert Fald kun een, der forstod en lille Smule; det var Rosalie. Hun, som havde sit Værelse ved Siden af Jakobes, vaagnede en Nat og hørte Hulken derinde fra; og da hun mente, at Jakobe var bleven syg, skyndte hun sig at staa op. Men hun fandt Døren laaset, og Jakobe vilde ikke lukke hende ind. Den næste Morgen forklarede Jakobe, at hun havde haft Tandpine. Men Rosalie var ikke længer noget Barn. Hun var selv begyndt at jage i Kærlighedens hemmelighedsfulde Vildskov, ledet paa Vej af Nannys Fodspor. Hun havde endog haft Held til allerede at nedlægge et Bytte. Kandidat Balling havde for noget siden erklæret hende sin Kærlighed; og det morede hende nu at lade uforstaaende og se det lange Litteraturværk pines af Frygt og Uvished. —

Hvad der gjorde Jakobes Sind saa fortvivlet nedtrykt, at hun undertiden tænkte paa at tage Livet af sig, var navnlig det, at hun ikke kunde bestemme sig til et endeligt Brud med Per. Endda hun forlængst havde forstaaet, hvor det hele bar hen, og skønt hun ogsaa godt anede, at der var en Kvinde med i Spillet, opsatte hun Afgørelsen fra Dag til Dag. Saa nedværdigende var Kærligheden! Saa skamløs var den Følelse, hun havde holdt for Livets helligste!

Det var hende under alt dette en Trøst, ja lidt af en Op-
rejsning, at hun ikke havde betroet Per sin Tilstand. Sin dyreste Hemmelighed havde hun ikke udleveret ham. I sin Moderlighed vilde hun forblive ukrænket. Hun skulde forskaanes for den yderste Ydmygelse: at blive Offer for hans Medlidenhed.

Hun havde igen en Tid ladet hans Breve ubesvarede, ja det var kun med Overvindelse, hun overhovedet havde faaet sig til at læse dem. Hans Optagethed af Præsten derovre fyldte hende med Medynk. I et af sine sidste Breve havde han ligefrem anbefalet hende at forskafe sig denne Mands Skrifter (hvad hun iøvrigt allerede havde gjort), og da han nu paany nævnte disse Prækensamlinger i det tydelige Haab, at de skulde kunne vinde hende for den kristne Livsanskuelse, opæggede det hende,